

Διονύσιε, Μητροπολίτα Κορίνθου, αναπαύου εν ταις αυλαίς του Κυρίου

/ [Γνώμες](#)

• Γράφειο ο Απόστολος Β. Νικολαΐδης, Ομότιμος Καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών

Αναχώρησε από τα επίγεια ένας κατεξοχήν εκκλησιαστικός άνδρας που αφιερώθηκε ολοκληρωτικά στην υπηρεσία του Θεού και των ανθρώπων, ο Μητροπολίτης Κορίνθου, Διονύσιος.

Ο Διονύσιος από την ημέρα της ενθρόνισής του επηρέασε σημαντικά όχι μόνο την πνευματική, κοινωνική και πολιτισμική ζωή της Κορίνθου, όπου Εκκλησία τον έταξε ως δεσπότη και ποιμένα, αλλά και σύμπασα την Ορθόδοξη Εκκλησία.

Ο Διονύσιος είχε βαθιά συναίσθηση ότι είναι εις τόπον και εις τύπον Ιησού Χριστού. Φρόντισε με όλες του τις δυνάμεις να ανταποκριθεί και στα τρία αξιώματα που του εμπιστεύτηκε ο Χριστός και η Εκκλησία, όντας άριστος συνεργάτης της Θείας Χάριτος. Υπήρξε ειλικρινής υποτακτικός της θείας πρόνοιας και με ανοικτά αυτιά στα προστάγματα του Αγίου Πνεύματος.

Η αρχιερατική του πορεία ήταν ταυτισμένη με την λειτουργική ζωή. Άξιος λειτουργός του Υψίστου συνδύαζε ευλάβεια, ευταξία, ακρίβεια και κατάνυξη, ώστε

να διασφαλίζεται η ορθόδοξη πνευματικότητα. Φρόντιζε, η Θεία Λειτουργία να μην εξαντλείται απλά και μόνο σε μια απλή τελετουργία αλλά να εκτείνεται σε μια προσευχητική μυσταγωγία. Δείγμα του λειτουργικού του ζήλου είναι η ίδρυση και λειτουργία του Ωδείου Βυζαντινής Μουσικής. Ο ίδιος έδωσε μεγάλη σημασία στον εορτασμό των τοπικών αγίων εμμένοντας όχι μόνο στον λειτουργικό τομέα αλλά και την διοργάνωση ιδιαίτερων αφιερωμάτων. Είναι αυτός που καθιέρωσε τα Παύλεια της Κορίνθου αφενός για να τιμάται ετησίως δεόντως η τεράστια προσφορά του Αποστόλου Παύλου στην Τοπική Εκκλησία της Κορίνθου, και αφετέρου να συνειδητοποιείται από τους Κορινθίους η κεντρική θέση που κατέχει ιστορικά η Εκκλησία τους στην χριστιανική Οικουμένη.

Ως δεσπότης γνώριζε να μεταβάλλει τις κρίσεις σε νέες ευκαιρίες, τις αδυναμίες σε δυναμικές πρωτοβουλίες, τα αλλότρια λάθη σε πεδία ανάδειξης των εγγενών δεξιοτήτων και χαρισμάτων που του δώρισε ο Θεός. Ο Διονύσιος δεν ήταν δεσπότης μόνο των μεγάλων αστικών κέντρων αλλά επίσκοπος του συνόλου της μητροπολιτικής επικράτειας. Επισκεπτόταν ακόμα και τα πλέον απομακρυσμένα και απομονωμένα χωριά της επαρχίας του, έχοντας την ίδια άποψη που είχε ο Χριστός για το ποίμνιό του. Προσπάθησε ως έμπειρος κυβερνήτης και δόκιμος πνευματικός πατήρ να συνδέσει την διοικητική αναγκαιότητα με την επίπονη και επώδυνη διακονία. Λίγες ώρες στο Γραφείο του ήταν αρκετές για να επιβεβαιωθεί ο κανόνας, ότι κάθε σκαλοπάτι εξουσίας εξισορροπείται με πολλαπλάσια βάσανα και ότι η αγάπη δεν είναι λόγια αλλά σταυρός.

Ως ευαγγελιστής και κήρυκας ο Διονύσιος είχε λόγο καθαρό, άμεσο, αυθεντικό, αληθινό, βαθυστόχαστο και ουσιαστικό, και ταυτόχρονα περιεκτικό, επίκαιρο, κριτικό και συχνά προφητικό λόγο. Συνδύαζε στα κηρύγματά του τη θεολογική γνώση με την βιωματική σοφία και την πνευματική πατρότητα.

Ο Διονύσιος ήταν ικανότατος αρμοστής πίστης και γνώσης, θεολογίας και επιστήμης. Οι απόψεις του έδειχναν άνδρα ενημερωμένο και βαθιά προβληματισμένο, ιδιαίτερα στους καινούργιους τομείς της επικαιρότητας, όπως η Βιοηθική και η Τεχνολογία, επιμένοντας κυρίως στον τομέα της ελευθερίας των προσώπων έναντι των αυθαίρετων επιλογών της Βιοτεχνολογίας και των ολοκληρωτικού τύπου εφαρμογών της τεχνολογίας. Υπογράμμιζε με σαφήνεια ότι η τεχνητή νοημοσύνη αδυνατεί να υποκαταστήσει την πίστη, επιπλέον, αντί να ελευθερώνει δεσμεύει την ανθρώπινη ελευθερία. Όσο για την τεχνολογία, σημαντικό είναι να την χρησιμοποιούμε αντί να μας χρησιμοποιεί.

Ο Διονύσιος υπήρξε φίλος και ενθουσιώδης υποστηρικτής των θεολογικών γραμμάτων, γι' αυτό και έδωσε ιδιαίτερη σημασία στην επιμόρφωση του ιερατείου της Μητροπόλεως διοργανώνοντας συχνά εκπαιδευτικές ιερατικές συνάξεις, μη

διστάζοντας ακόμη να συνάψει σχέσεις συνεργασίας της Μητροπόλεως με το Τμήμα Θεολογίας του Πανεπιστημίου Λευκωσίας. Ήταν επίσης ένθερμος υποστηρικτής των εκδόσεων, των επιστημονικών Συνεδρίων, των εκθέσεων τέχνης και οτιδήποτε άλλου θα μπορούσε να προωθήσει την δημιουργική σχέση μεταξύ Εκκλησίας και επιστήμης, Εκκλησίας και Πολιτισμού, κάτι που αποδείχτηκε και στην περίοδο της πανδημίας, όταν έσπευσε αφενός να ξεχωρίσει το έργο των επιστημόνων από το έργο των Πνευματικών, και αφετέρου να επισημάνει την ανάγκη συνεργασίας μεταξύ των δύο θεσμών, όντας εχθρός της συνωμοσιολογίας και των θρησκευτικών προκαταλήψεων.

Ο Διονύσιος ουδέποτε λησμόνησε ότι ο δεσπότης είναι κυρίως ποιμένας λογικών προβάτων. Φιλάνθρωπος ο ίδιος αγκάλιασε ατομικά και θεσμικά ευάλωτες οικογένειες και εμπερίστατα άτομα οργανώνοντας με διακριτικότητα καθημερινά συσσίτια, τις συντροφικές αγάπης, όπως τα χαρακτήριζε προσφέροντας χιλιάδες μερίδες φαγητού, ιδρύοντας κοινωνικά ιατρεία, τράπεζες αίματος, και δημιουργώντας ενοριακές βοηθητικές ομάδες. Επέμενε ιδιαίτερα στην ίδρυση πνευματικών κέντρων και κέντρων νεότητας, ενώ καθιέρωσε και ταμείο υποτροφιών ώστε κανείς να μην στερείται τη δυνατότητα να σπουδάσει. Υπήρξε επίσης φιλομόναχος στηρίζοντας όλα τα μοναστήρια της περιοχής του φροντίζοντας για την πνευματική τους ακτινοβολία και το λειτουργικό τους ήθος.

Με όλα αυτά ο Διονύσιος έδειξε ότι δεν παρέμεινε κλεισμένος σε μια γυάλα αυτοαναφορικότητας αλλά αγκάλιασε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής. Πίστευε ότι η Εκκλησία δεν υπάρχει για τον εαυτό της αλλά και τους ανθρώπους και τα καθημερινά τους προβλήματα. Ότι πίστη και απιστία δεν περιορίζονται στο ανθρώπινο εσωτερικό αλλά επηρεάζουν σημαντικά την εκκλησιαστική και κοινωνική ζωή. Η πίστη οφείλει να μεταφράζεται σε μαρτυρία ζωής και πιστοποιητικό αγάπης.

Τον Διονύσιο απασχολούσε πολύ η κοινωνική αδικία με τις κοινωνικές ανισότητες. Προσηλωμένος αταλάντευτα προς την Ορθόδοξη εκκλησιαστική παράδοση, υπερασπίστηκε με πάθος αλλά χωρίς φανατισμό και ακρότητες τις βασικές αρχές της πίστης, τις ευαγγελικές αξίες και το ρόλο της Εκκλησίας στη σύγχρονη εκκοσμικευμένη πραγματικότητα, έχοντας επίγνωση της φύσης και της αποστολής της.

Ο Διονύσιος διακρίθηκε, τέλος, για το πλούσιο υλικό και υλικο-διοικητικό του έργο. Συντήρησε και ανακαίνιση πλήθος ναών και μονών, ενώ έδωσε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την εκ βάθρων ανοικοδόμηση του μητροπολιτικού Μεγάρου. Φρόντισε να αξιοποιήσει στο έπακρο και με πλήρη διαχειριστική διαφάνεια ακόμη και τον ελάχιστο οβολό των πιστών.

Για όλους αυτούς τους λόγους νομίζω ότι δικαιούται να ακούσει από τον Θεάνθρωπο που τόσο αγάπησε το «Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· εἵσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου».

Χάνω τον καλό και αγαπημένο μου συμφοιτητή, τον φίλο και αδελφό, κερδίζω όμως έναν καλό πρεσβευτή και μεσίτη, πρόθυμο να εύχεται από τις αυλές του Κυρίου για μένα και την οικογένειά μας που τόσο αγάπησε, αλλά και για όλους τους πιστούς που τον άκουσαν και τον αγκάλιασαν.